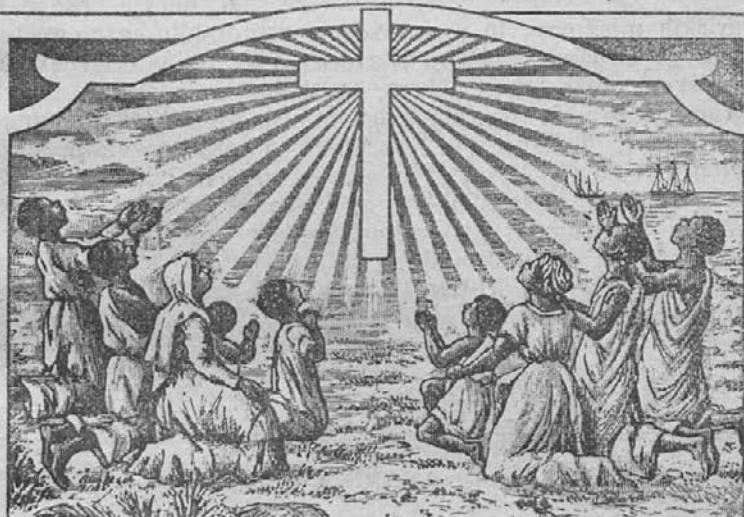

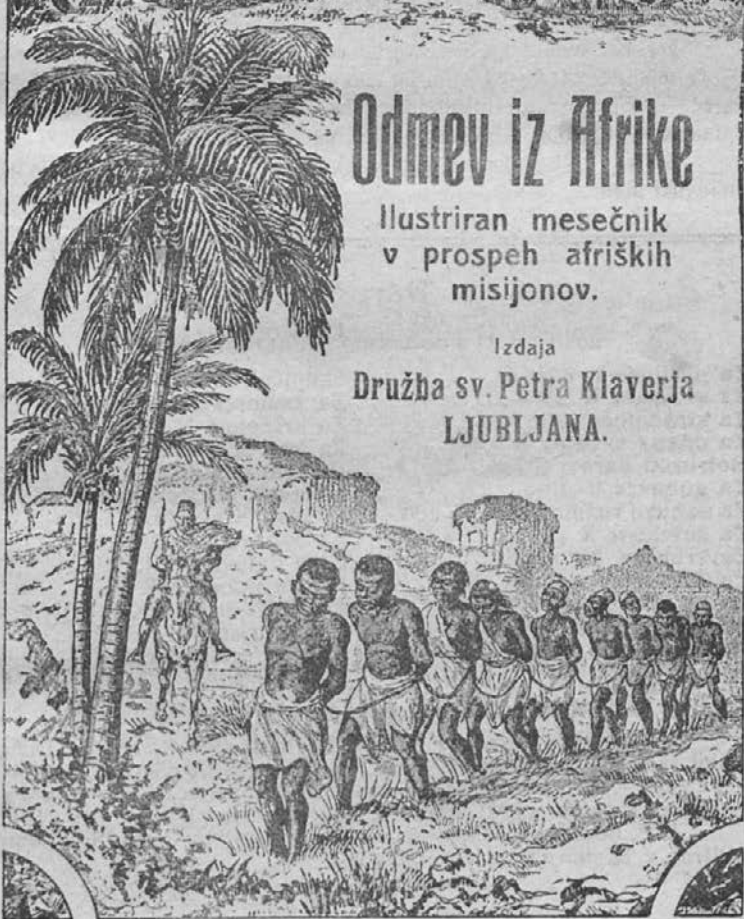

Odmev iz Afrike

Ilustriran mesečnik
v prosep afriških
misijonov.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA.

Odmev iz Afrike, ilustriran mesečnik v prospeh

afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, laškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto v slovenski izdaji Din. 6 (K 24.) Posamezna številka K 2.50. — Uredništvo „Odmeva iz Afrike“ pošilja kot je znano, vsako leto svojim naročnikom „Klaverjev koledar“ za zmerno ceno. Naročila naj se naslavljajo:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.

VSEBINA:

Dušna premija. — Škofova beseda. — Pomagajmo misijonarjem. — Iz misijonov: Apost. vikariat Stanlejevi slapovi. — Oni trpijo še huje! — Spoštovanje misijonarjev in katehistov. — Marija Antonija Lalanga. — Popolni odpustek.

Slika: Misijonarji z zamorskimi dečki, ki se pripravljajo na duhovski stan.

Darovi.

došli od 1. oktobra do 31. oktobra 1921.

Za misijone K 3.748.64.	Skupiček K 228.—.
Za sv. maše K 524.—.	Za zamorčke K 656.80.
Za stradajoče K 14.—.	Za krščence K 150.—.
Za odkup sužnjev K 4.469.—.	Za kat. tisk v Afriki K 176.—.
Botrinski darovi K 3.422.—.	Božični dar K 20.—.
Za gobavce K 34.—.	Nabrano ob slovesnosti sv.
Za nabavo rožnih vencev K 100.—.	Petra Klaverja K 1.440.—.
Za katehiste K 40.—.	Za nabavo perila K 2.—.
Za kruh sv. Antona K 5.953.30.	Brez določila K 1.121.—.
Za Klaverjev vinar K 10.—.	Prosta uporaba K 802.—.
Za otroško zvezo K 10.40.	Za Klav. družbo K 1.097.—.
Za mašno zvezo K 12.720.—.	Podp. prispevki K 329.—.
Za misijonsko zvezo K 112.—.	Udelež. prispevki K 10.—.

Memento za umrle misijonarje.

† Škof Filip Prosper Auguard, Družbe očetov od Sv. Duha, stolni škof Sinita, apostolski vikar Francoskega-Srednjega-Kongo, vitez častne legije, afrikanski misijonar od decembra 1877 — je v Parizu, dne 3. oktobra 1921 mirno v Gospodu zaspal.

† P. Maiher, misijonar iz družbe duhovnikov Presv. Srca, umrl v Afriki v Beninu (Stanleyovi Slapovi).

R. I. P.

Misijonarji z zamorskimi dečki, ki se pripravljajo na duhovski stan.

Dušna premija.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo
afriški misijonski škofje in misijonarji
letno 500 svetih maš.

Škofova beseda.

Naj bi sledeče ljubeznivo pismo, ki ga je premil. knezoškof tržaško-koperski Bartolomaji poslal naši vrhovni voditeljci, navdušilo one naše cenjene čitatelje, zlasti med prečast. duhovščino, ki se še niso pridružili Klaverjevi družbi, da se ji pridružijo kot podporniki¹ in tako pomagajo k večji časti božji in zveličanju duš.

Trst, 17. aprila 1921.

Velecenjenemu vodstvu Družbe sv. Petra Klaverja.

Ne sicer po moji zaslugi, pač pa z mojim popolnim privoljenjem, obstoja in deluje v tem meni dragem mestu vneto in neutrudno odbor pravih apostolov Klaverjeve

1) Letni prispevek za duhovnike 5 dinarjev, za lajike pa 2 din.

družbe, ki je pod skrbnim vodstvom msgr. H. Mioni dosegel že krasne uspehe. Mnogo let že občudujem delovanje afriških misijonov in minule dni, ko sem si ogledal prelepo in bogato razstavo cerkvenih paramentov, sem se ponovno prepričal, kaj premore vstrajnost in potrpežljivost. Zato iskreno želim biti v vrstah apostolov za afriške misijone in kot pomočnik Družbe sv. Petra Klaverja isto in moje ljube Tržačane iz srca blagoslavljam. Zakaj živa vera in navdušenje, s katerim delajo za misijone, bo rosila — tako upam — obilnega blagoslova na vso mojo ljubljeno škofijo.

V Jezusu vdani † Angel Bartolomazi, škof.

Pomagajmo misijonarjem!

Klic božjega Učenika: „Pojdite in učite vse narode!“ ne velja samo posameznikom, ampak vsem kristjanom. Vsakdo, ki je deležen milosti sv. vere, je dolžan, prizadevati si, da tudi drugim nakloni to srečo. Vsak kristjan mora sodelovati pri razširjanju sv. vere, mora postati nekak misijonar. Kako je to mogoče?

Na najenostavnejši način. Kdor ni poklican, da bi šel sam poganom oznanjevat sv. evangelij, naj vsaj pomaga misijonarjem pri njih naporu delovanju iz daljave, da nad ubogimi poganskimi rodovi izide solnce resnice in zavlada križ Kristusov. Tako bo tudi deležen obilnih zaslug misijonarjev. — Misijonarji potrebujejo denarja, sodelavcev, molitve. Je sicer žalostna, a resnična prislovica: Denar je sveta vladar. Prah zemlje se drži celo najsvetejših reči in radi pomanjkanja denarja se izjalovijo najplemenitejši načrti, najbolj vzvišena dejanja. Morda hoče tako božja previdnost, da nudi s tem bogatinom, ki v polni meri uživajo življenje in njega dobrote, priliko, od preobilice svojih zemeljskih zakladov deliti onim, ki so tako potrebni gmotne podpore.

Razširjanje sv. vere je najsvetejša naloga, ki jo more prevzeti človek, in vendar je tudi nje dobra izvršitev odvisna od denarnega vprašanja; ne sicer, kot da bi ljubi Bog sveta ne mogel spreobrniti brez gmotne podpore ljudi, kakor je to storil po apostolih, temveč, ker ima božja previdnost pri tem svoje najsvetejše namene. Denarja je treba za izobrazbo in vzgojo misijonarjev, za njih opravo, denarja za potovanje, denarja za tedne in mesece trajajoče pohode v notranjost poganskih dežel. Denarja treba dalje za vzdrževanje misijonarjev in njih katehistov, za stavbo cerkv, kapel, misijonskih hiš, bolnišnic in šol. Denarja potrebujejo

misijonarji za vzdrževanje sirot in bolnikov, za odkup sužnjev. Tudi živež je nepopisno drag, ker so prevozni stroški v notranjost dežele zelo visoki.

Res darujejo katoličani misijonom marsikatero vsoto, a storili bi lahko še veliko več. Vsi katoličani sveta bi lahko nabrali stokrat več, kot se je storilo doslej. In tako bi misijonarji z pomnoženimi pomožnimi sredstvi storili deset, da, stokrat več dobrega. V koliko veselje bi bilo to ljubemu Bogu in v kolik blagoslov našemu ljudstvu! In saj ni tako težko, dobiti denarja za misijone. Vsak daj, kolikor moreš ter zbiraj vinarje drugih; kdor ima sam le malo, pa bi vendar rad pomagal misijonom, lahko to doseže na najraznovrstnejše načine. N. pr.: Z zbiranjem obrabljenih pisemskih znamk, staniola i. t. d. v prid misijonom; s šivanjem obleke za zamorčke, cerkvenega perila in paramentov; s kvačkanjem čipk in drugače. Istotako s prirejanjem misijonskih zborovanj, predstav, bazarjev i. t. d. v prid poganjskih misijonov. Na ta način se lahko nabere lepa vsota denarja ali dobe različne koristne reči, ki jih lahko porabijo misijonarji. Nikdo naj ne reče: „Z borim mojim vinarjem pač ne bo pomagano misijonom!“ Dajmo vinar, ki ga lahko damo; s tem smo izvršili svojo dolžnost in iz vinarjev bodo nastale krone. Blagor misijonom, ko bi vsi katoličani dali svoje vinarje; gorje pa njim, ko bi vsi imeli podobne izgovore. (Dr. H. Mioni.)

Iz misijonov:

Apostolski vikariat Stanley-jevi slapovi. (Belgijski Kongo.)

Premilostljivi škof Grizon, misijonar družbe presv. Srca Jezusovega, apostolski vikar Stanley-jevih slapov, pošilja z dne 21. avgusta 1920 iz Beni-ja naši vrhovni voditeljici sledeče zanimivo poročilo o trudih, nevarnostih, pa tudi sladki tolažbi nekega svojega škofovskega misijonskega potovanja ob Kongu.

Minula sta že dva meseca, odkar sem odšel iz Stanleyville in najbrž se ne vrnem prej kot o Božiču. Sedaj se nahajam v misijonu Beni, ki leži ob najskerajnji vzhodni meji mojega okrožja. Iz svoje sobice lahko opazujem z večnim snegom pokrite vrhove gore Rusvenzori, ki se ob nje vzhodju razprostira veličastno Albertovo jezero.

Leta 1906., ko smo ustanovili ta misijon, sem upal, da bo v doglednem času vlak drdral skozi te krajine in velikanski gozd Ituri, ter nam bo mogoče v nekaj dneh

dospeti semkaj. In res je bil že dovršen načrt Stanley-jeve železnice tje do Nila. Toda varali smo se in zdi se, da je cel lepí načrt propadel. Mesto štiri dni z vlakom sem potoval sedaj 47 dni, med temi 22 v nalih in viharju. Prej sém nekaterikrat skušal potovati na konju, kar pa je bilo združeno z nepopisnimi težkočami. Le pomislite! Številna močvirja, neštete reke brez mostov, prepadi, vodotoki s strmim, kamenitim obrežjem in sto drugih ovir, in razen tega še paziti na konja. Dvakrat sem poskusil s „Pus-Pus“, neke vrste samokolnico, ki pa se mi je že čez nekaj dni popolnoma razbila. Voziti se s kolesom pa je popolnoma izključeno.

Toda čeprav je potovanje še tako naporno in utrudljivo, vendar nudi misijonarju dokaj sladke tolažbe. 8 do 900 kilometrov sem prehodil, a nikoli nisem potoval tri dni, da ne bi našel kakega kristjana. Nahajajo se povsod. Ko bi videli veselje teh ubogih ljudi ob mojem prihodu. Prišli so mi nasproti s cveticami ter me iskreno in udano pozdravljali. Porabili so to priliko, da so opravili sv. spoved, prejeli sv. obhajilo in sploh v svoje duhovno prenovljenje. V teku svojega potovanja sem izvrševal vso duhovniško službo: krščeval, spovedoval, delil zakrament sv. birme in presv. Rešnjega Telesa in poročil celo neki mlad par. Naj nam ljubi Bog pošlje mnogo delavcev, ki bi spravili božjo žetev, katera začenja tukaj zoreti in obeta obilo sadu. Na mnogih krajih bi bilo nujno potrebno ustanoviti nove misijonske postaje; zakaj ubogi ljudje so sedaj kot ovce brez pastirja. Katoliškega duhovnika poznajo povsod in ga visoko čislajo ter sprejmejo, kadar pride, z največjim spoštovanjem. Tako so mi nekoč prebivalci neke arabske vasi, čeprav mohamedanci, prišli nasproti s cveticami in palmovimi vejami, okrasili hiše in pota ter me nato spremljali tri kilometre daleč. Ko jih vprašam po vzroku tako slovesnega sprejema, ko vendar niso kristjani, mi odvrnejo: „Nisi li naš dobri oče?“ Dal Bog, da bi kedaj res postal! — Morda se nam letos izpolni iskrena želja, otvoriti malo semenišče za vzgojo domačih duhovnikov.

V nekaterih misijonih veje poseben duh milosti božje. Koj po mojem prihodu semkaj me je obiskalo več deklic, ki se žele popolnoma posvetiti Bogu. Bil sem veselo iznenaden; vendar me je njih prošnja spravila v nemalo zadrego. Kajti v celem okrožju nimamo še nikjer misijonskih sester. Časi za novo ustanovitev pa tudi niso ugodni. In razen tega je misijon Beni preveč oddaljen od drugih

postaj. V smeri proti Ugandi vozijo sicer avtomobili in vlaki. Tudi paroplovba je precej razvita in se iz Beni-ja hitreje pride na Vzhodno obrežje kot iz Stanleyvilleja; toda potni stroški so previsoki. Prosite, gospa grofica z nami božje Srce Jezusovo, da nam pošlje dobrih misijonskih sester, ki bi se posvetile vzgoji teh mladih deklet. Na ta način bi se polagoma tudi nekoliko odpomoglo pomanjkanju apostolskih delavcev v vinogradu Gospodovem.

Podajam Vam tudi letni izkaz svojega vikariata od 8. julija 1919 do 30. junija 1920: 11 misijonskih postaj, 3201 krst, 651 birmancev, 16.783 velikonoč. sv. obhajil, 308 porok, 367 krstov, 749 umrlih, 21.788 kristjanov, 3870 krščanskih družin in mešanih zakonov, 18.712 učencev, 302 katehistov, 1228 učencev v osrednjih šolah in 1175 učencev v šolah po deželi; 26 duhovnikov, 9 bratov (od teh 6 bratov-maristov) in 16 misijonskih sester.

Oni trpijo še huje!

Neki zamorski semeniščnik iz Abesinije je pisal lansko leto vrhovni voditeljici Klaverjeve družbe sledeče:

Pač mi boste verjeli, da ni lahko, v teh težkih časih, prositi Vas miloščine. Toda priznali boste tudi, da umirajoči ne more trditi, da mu je dobro in da stradajoči otrok ne molči, ampak neprestano prosi mater kruha. Ravnotako tudi jaz ne morem molčati, videč svoje brate umirati lakote. — Letos je tukaj strašno. Vročina je naravnost neznosna in razen tega trpimo vsestransko pomanjkanje. Prej nas je mučila le revščina, kateri se je letos pridružila še lakota, suša in vsakovrstne nesreče. Ko bi gospa grofica na lastne oči videli to bedo, bi se jokali sočutja pri pogledu na te uboge stradajoče malčke, ki jokajoč prosijo svoje matere kruha. Še čisto majhni otročiči, pa tudi odrasli, prihajajo v misijon, proseč vsaj nekoliko hrane. Nekoč najdem pri vratih moža, rodbinskega očeta, vsega shujšanega, ki je bridko jokal. Vprašan po vzroku svoje žalosti mi odvrne: „Kako ne bi bil otožen, ko se nahajam v toliki bedi in mislim na prihodnost.“ Tolažil sem ga in ga spodbujal k zaupanju na Boga, ki nas gotovo ne bo pustil lakote umreti. Neka uboga, v cunjje ogrnjena žena je prišla vsa obupana s svojim sestradanim otrokom k nam, proseč: „Usmilit se mojega otročiča in dajte mu nekoliko jesti, da ostane vsaj še nekaj dni pri življenju.“ Pri pogledu na toliko gorje se nisem mogel ubraniti solz in razumeli boste, da ne morem molčati k vsemu temu. Dajte nam zdravila zoper lakoto in ljubi Bog Vam bo ob koncu Vašega življenja rekel: „Poznam te;

zakaj ubogi Abesinci, ki si jih rešila smrti vsled lakote, so veliko molili za te. Pridi, da prejmeš nebeško hrano v plačilo svoje usmiljenosti.“ — O, nikar ne mislite, da ubogi zamorci Abesinci ne znamo biti hvaležni. Res smo revni na telesu, a bogati na duši. Svojo hvaležnost hočemo pa pokazati z gorečo molitvijo za Vas, Vašo domovino in Vaše duhovnike, ki so prišli k nam. Upam, da je molitev najuspešnejše sredstvo, s katerim se Vam skazemo hvaležne. Vaš otrok HAGOS, semenišnik.

Marija Antonija Lalanga.

Piše o. Pedrano, misijonar Sinov najsv. Srca.

Kdo je pripeljal Lalango pred enim letom v misijon? Nihče drug kot njen angel varuh; zakaj v njeni, dobro uro od misijona oddaljeni domači vasi še nismo imeli nobenega katehista. Prišla je čisto sama, proseč boječe za sprejem, da bi, kakor je dejala, mogla tu poslušati božjo besedo. Očeta in mater je krila že hladna zemlja; edinega brata pa je zapustila, navajajoč sicer vzroke, toda brez njegovega dovoljenja. Ker še ni bila nobenemu možu obljubljena, smo jo sprejeli brez posebnih težkoč. Bila je še sicer jako mlada, vendar zelo razumna, odlikovala se je s svojim modrim govorjenjem od večine svojih tovarišic. Vpisal sem jo med katehumene ter jo izročil v varstvo katehetinje Alojzije.

Do sem je šlo vse dobro; toda poskušnje niso izostale. Brat Lalange je nenadoma zahteval, da se mora sestra vrniti k njemu na dom; nikakor namreč ni hotel pustiti lepe odkupnine, ki jo je upal zanj dobiti. Pošiljal je sela za selom, zahteval zdaj to, zdaj ono, grozil ji s sodnijo in naposled res celo zadevo pritiral pred glavarja. Uboga Lalanga je trepetala ob misli, da jo bodo s silo primorali, vrniti se k bratu; toda posrečilo se nam je, pomiriti jo, češ, nihče nima pravice, jo k temu prisiliti ali ji drugače storiti kaj žalega, dokler sama ne želi zapustiti misijona.

Deklica se je res pomirila, nadaljevala je z neutrudljivo marljivostjo svoje delo in učenje. Nikdar ni dala povoda h kakoli pritožbi. Je li bila njena miroljubna in k poslušnosti nagnjena narava ali pa delovanje milosti božje, kar jo je nagibalo k ljubezni do čednosti, ki so bile prej tukaj povsem nepoznane? Toliko je gotovo, da je dajala vsem najlepši zgled. Ni se odlikovala le z neomadeževanim življenjem, temveč kazala tudi v vsem svojem obnašanju toliko skromnosti in ponižnosti, kakor je ne najdemo dostikrat niti pri mnogih krščanskih mladenkah.

Z veliko vnemo se je pripravljala na prejem sv. krsta. Pri pouku je kazala veliko nadarjenost, bister spomin in globoko umevanje v spoznanju verskih resnic. Bila je zelo ubogljiva ter prihajala točno h krščanskemu nauku in drugim pobožnim vajam. Toda kljub vsemu temu bi jo njeni sorodniki po deželnih postavah lahko primorali, da ugodi bratovi želji, ko ne bi Vi, gospa grofica* in neka druga, v srcu Jezusovem ljubljena duša postale rešilna angelja mlade Lalange.

Nekega dne pride dekletov brat k meni ter z vso odločnostjo zahteva sestro nazaj. Skušal sem ga pomiriti in mu zadevo pojasniti, toda ni maral poslušati, češ: „Saj se zopet lahko vrne v misijon, a prej jo hočem peljati v razne vasi in ji poiskati ženina, ki mi bo dal nekaj krav za njo.“ Rekel sem mu, naj vendar počaka, dokler se ne oglasi snubec, katerega bo Lalanga sama hotela; toda govoril sem gluhim ušesom. Ko bi mu mogel dati kupno vsoto za krave, bi bil mož zadovoljen. Nepričakovano pa dobim še isti dan Vaše pismo, odposlano januarja 1918, v katerem mi med drugim naznanjate odkupno vsoto za deklico Marija-Antonija. Lahko si mislite, kako sem zahvalil Boga za to; kajti sedaj sem lahko zadostil zahtevi Lalanginega brata. Je li bil to samo slučaj? Spoznal sem v tem posebno delo božje previdnosti.

Poklical sem Aleša, enega naših najboljših kristjanov. Bil je nadzornik naših dečkov in še neoženjen. Vprašam ga torej: „Čemu še pravzaprav nisi poročen?“ „Oče“, mi odvrne, „saj veš, da sem ubog in si ne morem kupiti žene.“ — „Toda, ako bi ti dobri ljudje v Evropi pripomogli k temu, kaj tedaj?“ — „Oh, oče, to pač ni mogoče; slišal sem namreč, da je v Evropi vojska. Seveda, ko bi imel krave . . .“ — „Lalanga je dobra deklica,“ mu pravim; „vprašaj njo!“

A predno se je stvar do dobra razvila, pride Lalangin brat znova ter pravi: „Našel sem moža za svojo sestro; Okelo, starec z dvema ženama, jo hoče imeti. Takoj hočem odvesti Lalango k njemu.“ Vedel sem, kaj hočem storiti, zato mu pravim: „Dobro, meni je prav, ako Lalanga sprejme tvoj predlog.“ Pokličem torej deklico, ki pa je vsiljenega ženina vkljub bratovemu prigovarjanju odločno odklonila. Zato rečem dekletu: „Dobro torej; ker nočeš tega snubca, imaš gotovo že drugega izbranega.“ Lalanga molči nekoliko

*) Poročilo je bilo poslano naši vrhovni voditeljici.

trenutkov; ko pa boječe imenuje Aleša, rečem njenemu bratu: „Aleš ti bo dal krave, ki jih zahtevaš.“ — „Toda Aleš je ubog; jaz pa hočem krave imeti takoj.“ — „Dobil boš od Aleša, kar želiš in kakor je pri vas navada. Mož božji ne laže nikdar. Zapomni si to. In sedaj pojdi!“ Šel je; Aleš mu je poslal krave in tako je bilo sporno vprašanje rešeno.

Dne 28. julija 1919 je bila Lalanga krščena na ime Marija in čez mesec dni poročena z Alešem. Blaga dobrotnica v Evropi, ki je darovala vsoto za odkupnino, torej ni le ubogemu dekletu pripomogla k časni in večni sreči, ampak storila tudi misijonu veliko uslugo, kajti po tukajšnji šegi pripada Aleš sedaj misijonu. Hvala Bogu za to!

* * *

Istočasno z Lalango je prejela sv. krst neka druga deklica, Acija po imenu. Tudi ona je morala veliko prestati, da je smela ostati v misijonu. Kajti neki pogan je dal njenemu očetu dve kravi in nekaj koz, ko je bila deklica še otrok. In sedaj jo je hotel za ženo, kar je po postavi imel pravico zahtevati. Ko pa je tudi zanjo z našo pomočjo plačal odkupnino nek kristjan, je bil ves prepir odstranjen. To Vam je bilo veselje!

Novica o tem se je kmalu razširila in v kratkem je prišlo v misijon cel ducat ubogih deklet, ki so srčno prosile za rešitev. Bile so ali v oclasti zopernih starcev ali takih, ki so bili udani mnogoženstvu. Ko bi misijon razpolagal z zadostnimi sredstvi, da bi vrnil odkupnino, ki so jo stariši ali sorodniki prejeli od njihovih mož, bi bil v večini slučajev vsak prepir za ta dekleta takoj poravnán.

Popolni odpustek.

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja

24. februarja, na praznik sv. apostola Matije.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila tiskarna „Tiskovnega društva“ v Kranju.

Kratek pregled pravil Družbe sv. Petra Klaverja

za afriške misijone in rešitev zamorskih sužnjev.

1. Njen namen. Družba sv. Petra Klaverja je po-božna pomožna družba za afriške misijone, koje člani se iz daljave, to je, v svoji domovini udeležujejo delovanja misijonarjev in misijonskih sester v Afriki.

Njen namen je torej, rešitev s presv. Jezusovo Krvjo odrešenih duš zamorcev in osvoboditev ubogih afriških sužnjev. V dosego tega namena njeni udje ne gredo sami v Afriko, ampak podpirajo vse afriške misijone s tem, da na dobro urejen in trajen način skrbe za potrebna sredstva v razširjanje katoliške vere v Afriki.

2. Delovanje družbe. Glavna sredstva, katerih se poslužuje Klaverjeva družba, da pomaga afriškim misijonom, so: a) Izdajanje časopisov in letakov v različnih jezikih; b) Ustanovitev tiskarn, v katerih se razen zgoraj omenjenih letakov in časopisov tiskajo tudi od misijonarjev spisane knjige v afriških jezikih, kakor katekizmi, zgodbe sv. pisma i. t. d.; c) Prirejanje predavanj, zborovanj, kongresov i. t. d.; d) Sprejemanje denarja in drugih koristnih predmetov za afriške misijone; e) Vzbujanje in podpiranje misijonskih poklicev; f) Izdelovanje cerkvenega perila, paramentov i. t. d.; g) Spodbujevanje k molitvi za spreobrnjenje Afrike; h) Prirejanje razstav in afriških muzejev; i) Nasveti in pojasnila o misijonskih zadevah; k) Zagotovitev rednih misijonskih prispevkov z dvema napravama, primernima vsakemu stanu in starosti, namreč: „Udeleženci“ (letni prispevek 1 dinar) in „Otroška zveza“ (letni prispevek 25 par).

3. Udje. Notranji udje družbe (sodalinje sv. Petra Klaverja) so device, ki se posvetijo izključno službi afriških misijonov ter žive po pravilih potrjenih po sv. stolici. Njih namen je, razen za svojo lastno posvetitev, skrbeti na zgoraj omenjeni način za rešitev neumrljivih duš afriških zamorcev. V njih delovanju jih podpirajo: a) Zunanji udje, ki se družbi v toliko pridružijo, kolikor jim to dopušča njih stan ali pa se posvetijo popolnoma vodstvu podružnic i. t. d. V obeh slučajih je njih delovanje v ožji zvezi in odvisnosti s Klaverjevo družbo. b) Podporniki in podpornice, ki podpirajo družbo z letnim prispevkom najmanj 2 din. ali dosmrtno 50 din., razširjajo njene časopise in razne druge naprave. Pri sprejemu jim družba izroči sprejemno podobico.

4. Odpustki in duhovne dobrote.

Vsi verniki, ki so udje Klaverjeve družbe, se morejo udeležiti sledečih popolnih odpustkov, ki se dobijo pod navadnimi pogoji: Na praznik sv. Treh Kraljev. — Na praznik Marije, Matere dobrega Sveta (26. aprila). — Na ustanovni dan Klaverjeve družbe (29. aprila). — Na praznik sv. Benedikta „zamorca“ (3. aprila). — Na Binkoštno nedeljo. — Na praznik sv. Terezije (15. oktobra). — Ob vseh praznikih sv. apostolov Gospodovih. — Na praznik sv. Petra Klaverja 9. septembra ali v osmini. (Leon XIII., 7. maja 1901.) — Na dan sprejema v družbo. — Na praznik najsv. Krvi (1. julija). — Na praznik Marije Device, rešiteljice jetnikov (24. septembra). — Ob smrtni uri. (Leon XIII., 14. julija 1894.) — Končno so deležni zaslužnja vseh sv. maš, sv. obhajil in molitev mnogoštevilnih misijonarjev in misijonskih sester, kakor tudi odkupljenih in krščenih zamorskih sužnjev.

Kdor želi natančnejših podatkov, naj se blagovoli obrniti na Klaverjevo družbo v Ljubljani ali pa naravnost na vrhovno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja, grofico Mar. Ter. Ledochowska, Rom 23, via dell' Olmata 16.

Kaj meni mar?

Izraz: „Kaj meni mar?“ lahko obračamo na dobro ali slabo. Ako te, dragi čitatelj, miče skušnjava k slabi sodbi, nevoščljivosti, samoljubju i. t. d., le brž se ji ustavi z odločnim: „Kaj meni mar?“ Kdo mi daje pravico, soditi svojega bližnjega? Kaj mi je mar, ako ima bližnji več časnega blaga, če uživa večjo čast kot jaz . . . Ljubi Bog že ve, čemu mu je dal več talentov kot meni.“ Glej, tako si ohraniš mir srca.

Toda, ako te prosi revež pomoči, želi nesrečnež tvojega sveta, tolažbe, ako slišiš, da se dan na dan pogubi tisoče s presv. Krvjo odkupljenih duš, nikar ne govori: „Kaj meni mar? Morem li zato, če je ta ali oni bolan; kaj me briga oni grešnik?“ Prejel si od Boga sredstva in zmožnosti, da na ta ali drugi način pomagaš svojemu bližnjemu. Dati boš moral nekoč račun, kako si porabil svoje darove. Mar nisi kot kristjan dolžan izvrševati telesnih in duhovnih del krščanske ljubezni? In če ti božja Previdnost pošlje ubožca, bolnika ali grešnika, ti s tem nudi priložnost, čimveč storiti v čast božjo. Ni li to velika milost zate. Le sebični egoist bo rekel: „Sem li mar jaz varuh svojega brata?“ Da vsepovsod si varuh svojega brata, kjer je tvoja dolžnost pomagati mu. Na sodnji dan ne bomo sojeni samo o tem, kar smo storili, ampak tudi: kar smo dobrega opustili.